

Între drumuri

19 februarie 1996, aeroportul din Barcelona. Echipa spectacolului **Phaedra** (al Naționalului craiovean, dacă mai e nevoie de această precizare) așteaptă cursa TAROM spre București, după un turneu interesant, dar obositor – patru reprezentații consecutive – în capitala Cataloniei, care, în acele zile (așa s-a nimerit), începuse tocmai să serbeze Carnavalul. Ceea ce, aici, ca și în alte țări sau ținuturi catolice, înseamnă străzi năpădite de oameni mascați și costumați, defilări de care alegorice și alte distracții „populare”. Ceea ce n-a însemnat, însă, că **Phaedra** a dus lipsă de spectatori; dimpotrivă. Așteptăm, așadar, avionul nostru care, ca de obicei în străinătate, întârzie (nu că acasă, la Otopeni, ar fi întotdeauna punctual...) și discutăm despre turneu, despre Barcelona („Doamne, ce oraș minunat!”), despre veselia și capacitatea de a se bucura a localnicilor, despre cutremurul care ne-a zgâlțâit în penultima noapte („nici aici n-am scăpat de distracția asta!”). M-am așezat lângă Phaedra – Leni Pințea Homeag, cine nu știe? Aprindem câte-o țigară, tușim amândouă și cădem pe loc de acord că fumatul e o

chestie foarte nesănătoasă. Drumul pe care-l ia apoi conversația e cât se poate de firesc.

– Nu-i numai tutunul, zice doamna Pințea. Cred că am și răcit puțin.

– Am auzit că în primele două seri pe scenă a fost foarte frig. În sală, oricum, era. (Și chiar era, căci Mercat de les Flors, unde s-a jucat **Phaedra** – teatru vizitat, altminteri, de spectacole faimoase și creatori celebri: Brook, Dodin, Pina Bausch etc. –, e o uriașă hală cu 800 de locuri, greu de încălzit.)

– Da, și cum eu trebuie să fiu în picioarele goale și cu rochia aceea subțire pe mine... Dar l-aș mânia pe Dumnezeu să mă plâng, acum, când merg în atâtea locuri superbe, după ce am jucat ani întregi prin tot felul de cămine culturale înghețate, în turneele prin țară. Mă și mir că am rezistat și că... uite, în aprilie fac 55 de ani.

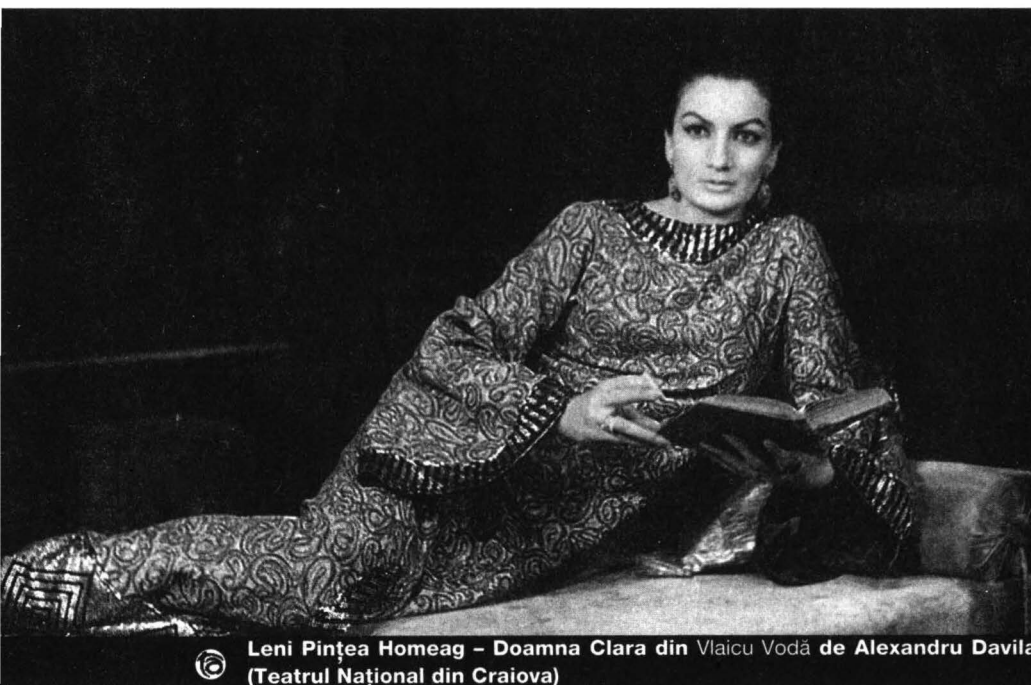
Nu cred că am comis o indiscreție reproducând discuția de mai sus. Actorii, actorii adevărați, nu au vârstă biologică decât în acte și prin vreo fișă medicală. Pe scenă, pentru monstrul nemilos numit public, cu atât mai nemilos cu cât e mai iubitor și mai entuziast, ei sunt, trebuie să fie, veșnic tineri și în putere, fără riduri, fără dureri în oase, fără necazuri acasă.

Foto: Nicu-Dan Gelap

Leni Pințea Homeag – Ioana Boiu din Suflete tari de Camil Petrescu (Teatrul Național din Craiova)

Așa este acum Leni Pințea Homeag pentru spectatorii de pe cinci continente, așa a fost, vreme de peste 30 de ani, pentru spectatorii din Craiova. A avut doar vârsta personajelor ei – Alta din **Act venețian** și Ioana Boiu din **Suflete tari**, Goneril din **Regele Lear** și Lady Macbeth, Anca din **Năpasta** și Mița Baston, Doamna Tana din **Viforul** și Doamna Clara din **Vlaicu Vodă**, și... și... nu pot înșira toate cele 50 de roluri (ba chiar mai multe) din teatru și film. Publicul a aplaudat-o, cronicarii au lăudat-o, juriile au premiat-o. Vor fi reușit toate acestea să șteargă amintirea nesfârșitelor drumuri înnoirite spre căminele culturale înghețate? Îi doresc Phaedrei, din toată inima, să fie așa. Și îi mai doresc ca nominalizarea pentru titlul de „cea mai bună actriță străină”, acordată, astă-iarnă, de ziarul „Manchester Evening News”, ai cărui critici au desemnat și montarea lui Purcărete drept „cel mai bun spectacol în turneu” în Marea Britanie, să-i aducă de-acum încolo numai drumuri netede spre zări însoirite și spre scene și săli calde, calde, calde.

Leni Pințea Homeag – Doamna Clara din Vlaicu Vodă de Alexandru Davila (Teatrul Național din Craiova)

ALICE GEORGESCU